

EL PETIT MIQUEL

Era un infant de 7 anys, el nostre Miquel; però tan petit d'estatura que en el poble tothom el coneixia per "el tap de bassa".

No eren poques les bromes pesades i les burles que havia d'aguantar dels seus companys d'escola. Uns li deien: "esquitx", d'altres "nan"... No el deixaven jugar al futbol, la seva gran passió. Perquè per ser porter era massa baix; per defensa, també, i per davanter massa curtes les cames i tothom el guanyava a la carrera.

Pobre Miquel... prou menjava les sopes que li feia la mare. Prou també bons trossos de carn, però de créixer, res de res.

"No servirà per a res, ni per a treballar", pensava el pare. "Si no fa una bona crescuda, no podrà ni portar el carro ni conduir el tractor a l'era. No el voldran a la fàbrica de rajoles, únic mitjà de subsistència per a la gent d'aquest poble, apart del camp". I en Miquel callava, però sofria tot el que sentia dir al seu voltant. Perquè era tan petit, deien que no servia per a res... Era veritablement un desgraciat.

Un bon dia, quasi podríem dir un mal dia, es va calar foc al bosc proper al poble. Una espurna d'una màquina de segar va fer ràpidament una gran foguera. El foc avançava de pressa i amenaçava en arribar a les primeres cases del poble.

Els bombers de la població veïna van arribar amb urgència, però les flames anaven fent la seva feina: avançar. A la primera casa del nostre poble hi vivia la Maria, una viuda jove, amb un infant de amb prou feines un any.

La Maria l'havia deixat dormint al bressol i ella havia sortit al mercat del poble a comprar queviures. Això ho feia un cop a la setmana, des que tenia la baixa de la fàbrica, per maternitat, i el seu espòs havia mort feia un parell de mesos, d'accident laboral.

Les flames ja arribaven gairebé al llindar de la caseta de la Maria i la gent cridava esgarrifada, pensant en el nadó que hi havia dins.

Els homes havien provat d'obrir la porta, però sense cap resultat. La finestra era molt petita i cap d'ells hi podia passar. De sobte van veure per allà en Miquel, que s'ho mirava mig sorprès i mig espantat. Ell podria saltar per la petita finestra i obrir la porta per dins, però si era tan petit, també seria un covard, van pensar i ningú li ho proposava.

Tot d'una, va ser ell mateix, en Miquel, qui va dir: *"Pugeu-me a coll, que saltaré per la finestra"*. I tal dit, tal fet. El nostre menut va ser enfilat i d'un salt es va plantar a dins.

Les flames ja tocaven les parets, però va tenir la serenor d'un home, quan va agafar el nadó i va obrir la porta i sortir.

La mare del nadó, la Maria, va arribar en aquell moment cridant i plorant. *"Salveu el meu fill!, salveu el meu fill!"*... i es va trobar amb en Miquel amb el seu fill als braços, sa i estalvi.

Podeu imaginar els crits de joia i els aplaudiments... Ara en Miquel era un heroi... Tot i ser tan petit d'estatura havia fet una cosa gran, molt gran.

Mai més ningú va tornar a riure's i burlar-se del petit Miquel... Era gran als ulls de tothom...

En el pla de Déu, tothom hi té el seu lloc i tothom hi té la seva missió, encara que ens sembli que no, i potser mai la descobrim.

Montserrat Llopart